

ци имъ ся покорявать и гы почитать, и че никой не може да имъ забрани да правѣтъ туй, което искать.

Когато Любко бѣше вѣче станалъ голѣмъ момѣкъ и разуменъ, бѣше добръ позналъ, че нищо не бѣше толко лошово, колкото да бѣде горделивъ и твърдоглавъ. Тѣй ся силеше да ся поправи, но той ся бѣше вече злѣ навикналъ, на сичкитѣ си недостатѣци, а лошото навикновение ѣ много мѣчно да ся развали, и за туй той имаше естественно лошо сърдце. Той плачеше отъ ядъ, когато стореше нѣкоя грѣшкѣ и си думаше: „Много съмъ злочестъ като ся борѣмъ секой день противъ моето горделивство и гнѣвъ, и ако да имаше кой да мя поправи, когато бѣхъ младъ, не щѣхъ днесъ да видѣмъ толко мѣжѣ.“ Пърстенѣтъ го боцкаше често; задържаваше ся по нѣкогаждъ и пакъ слѣдваше да го боцка. Когато го малко боцнеше, той знаеше че ѣ само за малкѣ нѣкоѣ нѣговѣ немисленѣ погрѣшкѣ, а когато на праваше по-лошо нѣщо, тогава прѣстенѣтъ разкървяваше дору прѣста му. Пърстенѣтъ го вече толкова обезпокояваше, щото за да бѣде свободенъ, сюрѣдъ своето расположение, той го хвърли отъ прѣста си, и ся мыслеше за най-благополученъ отъ сичкитѣ бодила, той ся прѣдаде въ сичкитѣ безумства, които му дохождахъ на умъ, и най-послѣ стана най-лошъ и никой неможеше да го търпи. Нѣдинъ день бѣше излѣзълъ на разходъ, и видѣ нѣднѣ дѣвойкѣ, която бѣше толко хубава, щото рѣши да ѣ земе за съпругѣ. Тя ся наричаше Зефира и бѣше както красна, тѣй и разумна. Любко вѣрваше че Зефира ще мысли себе си твърдѣ благополучна, като разбере че ще бѣде царица, но дѣвойката му най-свободно каза: „Господарю, азъ съмъ овчарка и немамъ никакѣвъ имотъ,